

Buletin legislativ de drept comunitar

Martie 2010

Jurisprudență comunitară	1
Legislație comunitară	3

Martie 2010

Buletin legislativ de drept comunitar

Drept comunitar

Jurisprudență comunitară

Curtea de Justiție din cadrul Uniunii Europene a emis în luna martie 2010 o hotărâre importantă în domeniul protecției mărcilor și a publicității pe internet prin afiliere, în cauzele reunite C-236/08-C-238/08 *Google France s.a vs. Louis Vuitton s.a.*

Google oferă două tipuri de servicii. Primul constă în motorul de căutare obișnuit, care afișează rezultate în ordinea relevanței cuvintelor căutate ("rezultate naturale"). Serviciul de afiliere este cu plată, denumit „AdWords”, și constă în faptul că un utilizator poate alege unul sau multe cuvinte cheie în funcție de care Google să afișeze o legătură sponsorizată către site-ul său. Legăturile sponsorizate apar deasupra sau în dreapta rezultatelor naturale ale căutării, fiind însoțite de un scurt mesaj comercial ales tot de utilizator. Acesta din urmă plătește un comision pentru fiecare clic pe legătura sponsorizată, valoarea comisionului fiind stabilită în funcție de un algoritm automat. Mai mulți utilizatori pot alege aceleași cuvinte cheie, iar în acest caz ordinea în care se afișează legăturile sponsorizate se determină tot automat, în funcție de anumite criterii cunoscute de utilizatori (preț maxim pe clic, numărul de clicuri anterioare pe legătură, calitatea mesajului). Sistemul prin care utilizatorii își aleg cuvintele cheie și stabilesc mesajul comercial este unul automat, Google neavând nicio intervenție.

Louis Vuitton, care deține mărci notorii în domeniul marochinăriei, a constatat că, dacă un utilizator de internet introduce în motorul de căutare al Google cuvinte identice cu mărcile respective, legăturile sponsorizate afișează site-uri care oferă imitații ale produselor Vuitton. Din acest motiv, Louis Vuitton a dat Google în judecată în Franța, cerând constatarea faptului că Google i-a încălcat drepturile decurgând din marcă.

Celelalte două cauze reunite cu cea expusă mai sus nu privesc afișarea unor legături sponsorizate către produse contrafăcute, ci afișarea legăturilor către site-uri ale concurenților titularului mărcii, dar soluția este similară.

Instanțele sesizate au transmis Curții de Justiție o serie de întrebări cu privire la compatibilitatea acțiunilor Google cu Directiva nr. 89/104/EEC a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci ("**Directiva nr. 89/104**") și Regulamentul nr. 40/94/EC al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară ("**Regulamentul nr. 40/94**"), care dau

dreptul titularilor mărcilor, în anumite condiții, să interzică terților folosirea semnelor identice sau similare cu mărcile respective pentru bunuri sau servicii echivalente cu cele pentru care mărcile sunt înregistrate.

Curtea a menționat că prin aplicarea articolului 5(1)(a) al Directivei nr. 89/104 sau, în cazul mărcilor comunitare, a articolului 9(1)(a) al Regulamentului nr. 40/94, titularul unei mărci poate interzice unui terț folosirea, fără acord, a unui semn identic cu marca dacă acest lucru are loc în cadrul comerțului în măsura în care această utilizare are loc în contextul unei activități comerciale ce vizează un avantaj economic, iar nu în domeniul privat. Curtea a constatat că, în măsura în care cumpără serviciul de afiliere și alege în calitate de cuvânt-cheie un semn care corespunde unei mărci a altuia, în scopul de a propune utilizatorilor de internet o alternativă în raport cu produsele sau serviciile titularului menționat, cel care publică anunțul utilizează acest semn pentru produse sau servicii. Nu aceasta este însă situația în ceea ce privește furnizorul serviciului de afiliere atunci când permite celor care publică anunțuri să selecteze în calitate de cuvinte-cheie semne identice cu mărcile, stochează respectivele semne și afișează anunțurile clienților săi pornind de la acestea. Dacă o marcă a fost folosită drept cuvânt cheie, titularul mărcii nu se poate îndrepta decât împotriva terțului care a publicat anunțul, nu și împotriva Google, în baza dreptului exclusiv decurgând din marcă.

Întrebările preliminare adresate au privit inclusiv aspectul răspunderii Google, din perspectiva posibilității ca activitatea sa să nu constituie o folosire a mărcii care să poată fi interzisă de către titular în conformitate cu Directiva nr. 89/104 și Regulamentul nr. 40/94, iar Google să fie privit ca furnizor al unui serviciu al societății informaționale constând în stocarea informației generate de utilizatorul serviciului, în sensul articolului 14 al Directivei nr. 2000/31/CE (privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă), în conformitate cu care furnizorul serviciului nu poate fi ținut răspunzător până când a fost notificat de titularul mărcii cu privire la folosința ilegală a mărcii de către un utilizator.

Sub acest aspect, Curtea de Justiție a arătat că revine instanței de trimitere obligația de a examina dacă rolul exercitat de furnizorul serviciului de afiliere este neutru, prin faptul că implicarea sa este pur tehnică, automată și pasivă, presupunând lipsa cunoașterii sau a controlului datelor pe care le stochează. Dacă rolul Google este neutru, atunci nu poate fi ținut răspunzător pentru datele pe care le-a stocat la cererea celui care publică anunțul cu excepția cazului în care, luând cunoștință de caracterul ilicit al acestor date sau de activitățile persoanei

Legislație comunitară

care publică anunțuri, acesta nu a acționat prompt pentru înlăturarea ori pentru blocarea accesului la datele respective.

Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene au adoptat Regulamentul (UE) nr. 265 din 25 martie 2010 de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a Regulamentului (CE) nr. 562/2006 în ceea ce privește circulația persoanelor care dețin o viză de lungă ședere, publicat în Jurnalul Oficial L 085 din 31 martie 2010 („**Regulamentul nr. 265/2010**”).

Premisa adoptării Regulamentului nr. 265/2010 a fost aceea că, deși Statele membre ar trebui să înlocuiască vizete de lungă ședere (i.e. care depășesc trei luni dar mai puțin de un an) cu permise de ședere, în timp util după intrarea pe teritoriul lor a resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere legală pe baza unei vize de lungă ședere, pentru a le permite acestora să călătorească în alte state membre în timpul șederii lor sau să tranziteze teritoriile celorlalte state membre la întoarcerea în țara lor de origine. Din ce în ce mai mult, statele membre fie nu mai înlocuiesc vizete de lungă ședere cu permise de ședere, fie le înlocuiesc dar cu întârzieri considerabile. Pentru a rezolva problemele pe care le întâmpină resortisanții țărilor terțe aflați în situație de ședere legală într-un stat membru pe baza unei vize de lungă ședere, Regulamentul nr. 265/2010 extinde principiul echivalenței între permisele de ședere și vizete de scurtă ședere eliberate de statele membre care pun integral în aplicare acquis-ul Schengen și în cazul vizelor de lungă ședere, astfel încât o viză de lungă ședere să aibă aceleași efecte ca un permis de ședere în ceea ce privește libera circulație a titularului în spațiul Schengen.

Astfel, Regulamentul nr. 265/2010 prevede că străinii care dețin un permis de ședere valid sau o viză de lungă ședere valabilă, eliberate de unul dintre statele membre pot circula liber, în temeiul acestui act și al unui document de călătorie valabil, timp de maximum trei luni în orice perioadă de șase luni pe teritoriile celorlalte state membre, cu condiția să îndeplinească condițiile de intrare prevăzute la articolul 5 alineatul (1) literele (a), (c) și (e) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) și să nu se afle pe lista națională de alerte a statului membru în cauză.

Regulamentul nr. 265/2010 a intrat în vigoare pe 5 aprilie 2010, împreună cu Codul comunitar de vize (i.e. Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize).

Regulamentul nr. 265/2010 se aplică și în câteva state terțe (Islanda, Norvegia, Elveția și Lichtenstein, care sunt parte la acordul Schengen), dar nu se aplică în unele state membre (Regatul Unit, Irlanda și Danemarca).

Autor

andreea.lisievi@tuca.ro

Detalii contact:

Piața Victoriei
Șoseaua Nicolae Titulescu nr. 4-8
America House, aripa de vest, et. 8
Sector 1
București 011141
România

 (40-21) 204 88 90

 (40-21) 204 88 99

 office@tuca.ro

 www.tuca.ro

Disclaimer

Acest material informativ are numai un caracter orientativ. Scopul său nu este de a oferi consultanță juridică cu caracter definitiv, care se va solicita conform fiecărei probleme legale în parte.

Pentru detalii și clarificări privind oricare dintre subiectele tratate în Buletinul Legislativ, persoanele de contact sunt:

Florentin Țuca, Avocat asociat coordonator (florentin.tuca@tuca.ro)

Cornel Popa, Avocat asociat (cornel.popa@tuca.ro)

Cristian Radu, Avocat colaborator coordonator (cristian.radu@tuca.ro)